

บทที่ 12

การวิเคราะห์เทคนิค

(TECHNICAL ANALYSIS)

ในบทที่ 7 ได้แนะนำแนวทางการวิเคราะห์หลักทรัพย์ที่นักวิเคราะห์ใช้กันอยู่โดยทั่วไป ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มความคิด ได้แก่ กลุ่มนักวิเคราะห์พื้นฐาน กลุ่มนักวิเคราะห์เทคนิค และกลุ่มนักวิเคราะห์ทฤษฎีการสุ่ม และตั้งแต่บทที่ 8 จนถึงบทที่ 11 เป็นการอธิบายการวิเคราะห์พื้นฐานโดยตลอด ดังนั้นในบทนี้จะได้อธิบายการวิเคราะห์เทคนิค โดยจะกล่าวถึงปรัชญาหรือแนวคิดของการวิเคราะห์เทคนิคประโยชน์และข้อจำกัดของการวิเคราะห์เทคนิค และการวิเคราะห์เทคนิคแบบต่าง ๆ

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างการวิเคราะห์พื้นฐานและการวิเคราะห์เทคนิคคือในขณะที่นักวิเคราะห์พื้นฐานคิดว่าราคาหลักทรัพย์ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางเศรษฐกิจขั้นพื้นฐานคือ ผลตอบแทนและความเสี่ยงของหลักทรัพย์ ดังนั้นในการประมาณผลตอบแทนและความเสี่ยงของหลักทรัพย์ ผู้วิเคราะห์จะต้องทำการตรวจสอบปัจจัยต่าง ๆ จากระดับกว้างสุดคือภาวะเศรษฐกิจ ถึงระดับอุตสาหกรรม จนถึงบริษัท หลังจากการวิเคราะห์อย่างกว้างขวางแล้วผู้วิเคราะห์ก็จะสามารถประมาณค่าที่ควรจะเป็นของหลักทรัพย์ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับราคาตลาดในปัจจุบัน ถ้าค่าที่ควรจะเป็นสูงกว่าราคาตลาดก็ควรซื้อ ถ้าต่ำกว่าก็ไม่ควรซื้อ การที่ผู้วิเคราะห์พื้นฐานพยายามที่จะหาค่าที่ควรจะเป็นแล้วเปรียบเทียบกับราคาตลาด และตัดสินใจซื้อหรือขายนั้น ผู้วิเคราะห์พื้นฐานมีข้อสมมุติว่าในอนาคตราคาตลาดควรจะเปลี่ยนไปเท่ากับค่าที่ควรจะเป็น แต่นักวิเคราะห์เทคนิคกลับคิดว่าการศึกษาปัจจัยพื้นฐานเหล่านั้นเพื่อกำหนดราคาเป็นสิ่งไม่จำเป็น นักวิเคราะห์สามารถศึกษาการเคลื่อนไหวของราคาในอดีตมากำหนดการเคลื่อนไหวราคาในอนาคตได้

ปรัชญาหรือแนวคิดและข้อสมมุติของการวิเคราะห์เทคนิค

Robert A. Levy ได้สรุปปรัชญาและข้อสมมุติของการวิเคราะห์เทคนิคไว้ดังนี้ *

1. อุปทานและอุปสงค์ของหลักทรัพย์จะเป็นตัวกำหนดราคาตลาดของหลักทรัพย์

* Frank K. Reilly, Investment Analysis and Portfolio Management (Illinois : Dryden Press, 1979), P.394

2. อุปทานและอุปสงค์ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง ทั้งที่มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล ซึ่งรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์พื้นฐาน ความคิดเห็นอารมณ์ การเดา ฯลฯ และราคาตลาดจะปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยเหล่านี้

3. เมื่อตัดการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ ในตลาดออกไปแล้ว ราคาหลักทรัพย์จะผันแนวนุ่มเคลื่อนไหวไปในทิศทางเดียวกันเป็นระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควร

4. เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานและอุปสงค์เปลี่ยนแปลงจะทำให้แนวโน้มของราคาหลักทรัพย์เปลี่ยนแปลงไป และการเปลี่ยนแปลงของอุปทานและอุปสงค์นี้จะตรวจพบได้ไม่ช้าก็เร็วโดยดูการเคลื่อนไหวของราคาในตลาด

จากปรัชญาและข้อสมมุติข้างต้นของการวิเคราะห์เทคนิค นักวิเคราะห์เทคนิคจึงไม่สนใจกับเหตุผลว่าทำไมจึงเกิดการเปลี่ยนแปลง แต่สนใจว่าจะหาผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงนี้ได้อย่างไร เพื่อจะได้ผลตอบแทนสูงกว่าผู้อื่น ดังนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคจึงให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ว่าเมื่อไรจะเป็นจุดเริ่มเปลี่ยน เพื่อจะได้รีบตัดดวงผลประโยชน์ ก่อนที่ตลาดหรือผู้ลงทุนทั่วไปจะรู้ถึงการเปลี่ยนแปลง

ข้อได้เปรียบของการวิเคราะห์เทคนิค

การวิเคราะห์เทคนิคมีข้อได้เปรียบและนำไปใช้ประโยชน์พอสรุปได้ดังนี้

1. ใช้การวิเคราะห์เทคนิคร่วมกับการวิเคราะห์พื้นฐาน โดยใช้ผลการวิเคราะห์เทคนิคเป็นเครื่องสอบยืนยันความเป็นไปได้ของผลจากการวิเคราะห์พื้นฐาน ว่าผลการวิเคราะห์พื้นฐานมีความน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน ตรงกับผลการวิเคราะห์เทคนิคหรือไม่ เช่น ผลการวิเคราะห์พื้นฐานบริษัท ก. ได้ค่าที่ควรจะเป็นของหุ้นสามัญเท่ากับ 250 บาท ขณะนี้ราคาตลาด 210 บาท และผลการวิเคราะห์เทคนิคปรากฏว่าราคาตลาดของหุ้นบริษัท ก. ขณะนี้ยังคงมีแนวโน้มสูงขึ้นไป ดังนั้นเมื่อนำผลการวิเคราะห์เทคนิคไปตรวจสอบกับการวิเคราะห์พื้นฐาน ก็ทำให้ผู้วิเคราะห์มีความมั่นใจผลการวิเคราะห์มากขึ้น

2. ในการวิเคราะห์พื้นฐานนั้นต้องอาศัยการวิเคราะห์และประมาณปัจจัยหลายอย่าง ที่มีอิทธิพลต่อราคาหลักทรัพย์ ดังนั้นจึงต้องใช้ความรู้ความสามารถอย่างมาก และใช้เวลาในการวิเคราะห์อย่างมาก จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก ซ้ำและผิดพลาดได้ง่าย ในขณะที่การวิเคราะห์เทคนิคเป็นการวิเคราะห์ที่ง่าย สะดวก รวดเร็วและค่อนข้างถูกต้อง เพราะไม่ต้องสนใจถึงปัจจัยมูลเหตุต่าง ๆ แต่จะนำผลคือราคามาใช้วิเคราะห์

3. นอกเหนือจากนั้นการวิเคราะห์พื้นฐานนั้นต้องอาศัยข้อมูลต่าง ๆ จากงบการเงิน มาวิเคราะห์ ซึ่งงบการเงินนั้นก็มีความซับซ้อนและข้อจำกัดต่าง ๆ ดังนั้นถ้านักวิเคราะห์ไม่ได้ตระหนัก ถึงข้อจำกัดเหล่านั้น ผลที่ได้จากการวิเคราะห์อาจจะไม่ถูกต้อง ทำให้การตัดสินใจลงทุนผิดพลาด ได้

4. การวิเคราะห์เทคนิคสามารถนำไปใช้กำหนดเวลาที่จะสั่งซื้อหรือขายได้ โดยที่การ วิเคราะห์พื้นฐานไม่สามารถกำหนดได้ การวิเคราะห์พื้นฐานทำให้ทราบแต่เพียงว่าค่าที่ควรจะเป็น เท่ากับเท่าใด สูงหรือต่ำกว่าราคาตลาด แต่บอกไม่ได้ว่าควรซื้อหรือขายเมื่อใดและเมื่อใด ที่ราคาตลาดจะปรับตัวเท่ากับราคาที่ควรจะเป็น แต่การวิเคราะห์เทคนิคจะทำให้ทราบว่าราคาตลาด ขณะนี้มีแนวโน้มต่อไปเป็นอย่างไร และเมื่อใดที่ราคาตลาดจะเปลี่ยนแนวโน้ม ดังนั้นการวิเคราะห์ เทคนิคจะสามารถกำหนดเวลาได้ว่าควรซื้อหรือขายเมื่อใด โดยจะทำการซื้อหรือขาย ณ เวลา ที่ใกล้ ๆ จุดเปลี่ยนแนวโน้ม เพื่อจะได้ผลตอบแทนสูงสุด

ข้อจำกัดของการวิเคราะห์เทคนิค

ข้อจำกัดของการวิเคราะห์เทคนิคเกิดขึ้นจากปัญหาต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. แบบแผนการเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์ในอดีต อาจไม่เกิดขึ้นอีกในอนาคต ดังนั้นการใช้การวิเคราะห์เทคนิคโดยอาศัยพื้นฐานในอดีตก็อาจจะพยากรณ์ออกมาผิด

2. การวิเคราะห์เทคนิคจะใช้ได้ผลดีต่อเมื่อนักวิเคราะห์เทคนิคสามารถรู้การเปลี่ยนแปลงก่อนผู้อื่นในตลาด ดังนั้นเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้เพื่อวิเคราะห์แล้วใช้ได้ผลดีนั้น ถ้าผู้ลงทุน ทุกคนในตลาดหันมาใช้เทคนิคนั้น ผลที่ตามมาคือนักวิเคราะห์เทคนิคก็จะได้ผลตอบแทนเท่ากับผู้ลงทุนอื่น ๆ ดังนั้นการวิเคราะห์เทคนิคก็หมดประโยชน์

3. การวิเคราะห์เทคนิคต้องอาศัยวิจารณญาณ ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้วิเคราะห์ แต่ละคน ดังนั้นผลการวิเคราะห์ในเรื่องเดียวกันของนักวิเคราะห์สองคนอาจออกมาแตกต่างกัน อย่างมากก็ได้ ดังนั้นจึงเป็นที่สงสัยว่าการวิเคราะห์เทคนิคจะมีประโยชน์จริงหรือจะนำมาช่วย ในการตัดสินใจได้ถูกต้องหรือไม่ ในเมื่อการวิเคราะห์ต้องอาศัยความคิดเห็นส่วนตัวของแต่ละ คนไป

การวิเคราะห์เทคนิคมีเครื่องมือนำมาช่วยในการวิเคราะห์หลายรูปแบบ บางรูปแบบ เป็นการวิเคราะห์ตลาดหลักทรัพย์ บางรูปแบบใช้วิเคราะห์หุ้นสามัญ บางแบบใช้ได้ทั้งการพยากรณ์ตลาดและหุ้นสามัญ และโดยส่วนใหญ่แล้วนักวิเคราะห์เทคนิคจะอาศัยการวิเคราะห์เทคนิค หลาย ๆ รูปแบบประกอบเข้าด้วยกัน ซึ่งจะได้้นำการวิเคราะห์เทคนิคแบบต่าง ๆ มาอธิบายต่อไป

THE DOW THEORY

ทฤษฎี Dow จัดได้ว่าเป็นจุดกำเนิดของการวิเคราะห์เทคนิค โดยตั้งชื่อทฤษฎีตามชื่อของผู้ที่สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นคือ Charles H. Dow ผู้ร่วมก่อตั้งบริษัท Dow Jones & Company ผู้พิมพ์ Wall Street Journal และ Barron's ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่รายงานและวิเคราะห์เกี่ยวกับเศรษฐกิจ การเงิน ภาวะตลาดหุ้นและการเคลื่อนไหวของหลักทรัพย์ ซึ่งมีชื่อเสียงมากของสหรัฐอเมริกา Charles H. Dow ได้เขียนในบทบรรณาธิการตั้งแต่ปี 1900 ถึง 1902 เกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์ และต่อมาได้รับการพัฒนาเป็น Dow Theory

แม้ว่าทฤษฎีดาวสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการพยากรณ์การเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์แต่ละบริษัทได้ แต่โดยจุดประสงค์ดั้งเดิมแล้วใช้ทฤษฎีนี้ในการพยากรณ์การเคลื่อนไหวของตลาดหุ้นทั้งตลาด โดยทฤษฎีนี้ได้กล่าวว่า การเคลื่อนไหวของตลาดหุ้นในอนาคตสามารถพยากรณ์ได้โดยการตรวจสอบการเคลื่อนไหวในอดีตของดัชนีราคาหุ้นอุตสาหกรรมดาวโจนส์ (Dow Jones Industrial Average) ซึ่งเป็นราคาเฉลี่ยของหุ้นบริษัทชั้นนำในกลุ่มอุตสาหกรรมต่าง ๆ จำนวน 30 บริษัท และดัชนีราคาหุ้นขนส่งดาวโจนส์ (Dow Jones Transportation Average) ซึ่งเป็นราคาเฉลี่ยของบริษัทที่ประกอบกิจการขนส่งจำนวน 20 บริษัท โดยการตรวจสอบแนวโน้มการเคลื่อนไหวในอดีตของดัชนีราคาหุ้นทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มนักทฤษฎีดาวเชื่อว่าเราสามารถที่จะพยากรณ์ได้ว่าหุ้นทั้งหมดในตลาดกำลังจะมีทิศทางไปในทางใด วิธีการศึกษาการเคลื่อนไหวของดัชนีราคาหุ้นทำโดยการนำราคาปิด (closing price) ของดัชนีราคาหุ้นมาแสดงลงในกราฟ

ทฤษฎีดาวได้แบ่งการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นออกเป็น 3 ประเภทคือ

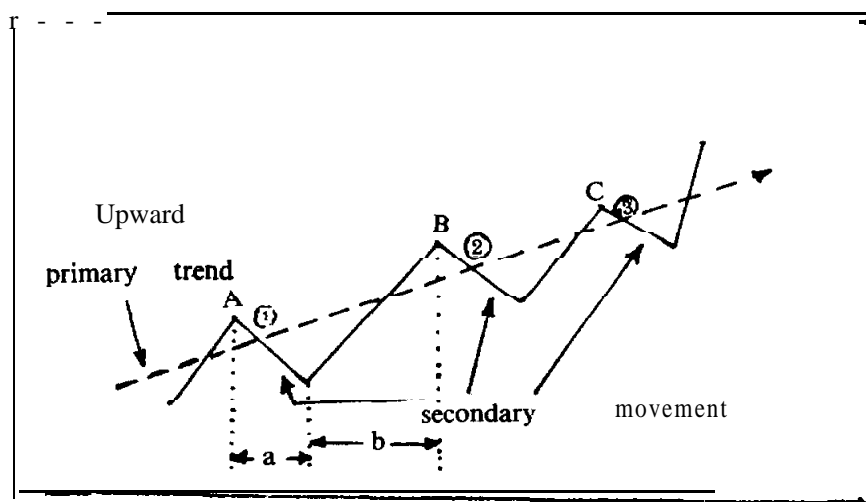
1. Primary Trend เป็นวงจรการเคลื่อนไหวของราคาในระยะยาวที่แสดงแนวโน้มของราคาซึ่งมีอยู่ 2 แนวโน้มคือ แนวโน้มตลาดหลักทรัพย์รุ่งเรือง (upward trend) และตลาดซบเซา (downward trend) ดังรูปที่ 12-1 และรูปที่ 12-2 แต่ละแนวโน้มเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะมีทิศทางไปในทางนั้นเป็นเวลานานพอสมควรอย่างน้อยกว่า 1 ปี จนถึงหลาย ๆ ปีก็ได้

2. Secondary Movement เป็นการเคลื่อนไหวของราคาที่เป็นไปในทิศทางตรงข้ามกับ primary trend ที่เป็นอยู่ในขณะนั้นระยะเวลาที่จะเคลื่อนไหวของ secondary หรือทิศทางตรงกันข้ามกับ primary trend จะกินเวลาระยะสั้นกว่า Primary trend คือประมาณ 3 อาทิตย์ จนถึงหลาย ๆ เดือน

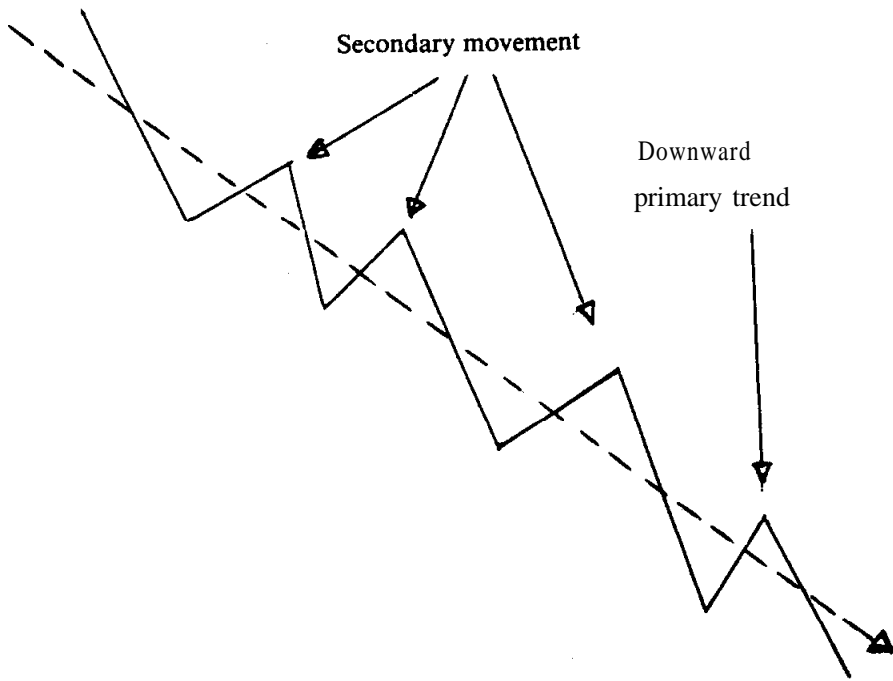
3. Minor Trend หรือ Daily Fluctuations เป็นการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นวันต่อวัน

รูปที่ 12-1 และรูปที่ 12-2 เป็นภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นแบบ Primary trend และ Secondary movement

รูปที่ 12-1 Upward Primary Trend

រូបភាព 12-2 Downward Primary Trend

การเคลื่อนไหวราคาประจำวัน (Daily Fluctuations) ทฤษฎีดาวกล่าวว่าการเคลื่อนไหวราคาวันต่อวันนั้นไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการพยากรณ์ได้ จนกว่าการเคลื่อนไหววันต่อวันนั้นจะจับกลุ่มรวมตัวกันสร้างออกมาเป็นเส้น (Forms a line) เส้นหมายถึง การเคลื่อนไหวขึ้นลงของดัชนีราคาหุ้นอุตสาหกรรมดาวโจนส์ และดัชนีราคาหุ้นขนส่งดาวโจนส์ภายในช่วงประมาณ 5% เป็นเวลาอย่างน้อย 2-3 อาทิตย์ ในขณะที่ดัชนีราคาหุ้นมีการเคลื่อนไหวแบบนี้ นักวิเคราะห์ไม่สามารถบอกได้ว่าราคากำลังจะไปไหน จนกว่าการเคลื่อนไหวของดัชนีราคาหุ้นจะแตกสูงขึ้นไปเกินกว่าเส้นคือเกินกว่าช่วง 5% จึงจะบอกได้ว่าราคากำลังจะสูงขึ้น หรือถ้าดัชนีราคาหุ้นเคลื่อนไหวแตกลงไปต่ำกว่าเส้นคือต่ำกว่าช่วง 5% ก็บอกได้ว่าราคากำลังจะตกลง และการที่จะบอกได้ว่าราคากำลังจะสูงขึ้นหรือต่ำลงได้นั้น ทั้งดัชนีราคาหุ้นอุตสาหกรรมดาวโจนส์ และดัชนีราคาหุ้นขนส่งดาวโจนส์ต้องเคลื่อนไหวสอดคล้องกันด้วย จึงจะใช้เป็นสัญญาณบอกได้ ถ้าเพียงดัชนีตัวใดตัวหนึ่งแตกออกจากเส้นก็ยังไม่ใช้เป็นสัญญาณบอกไม่ได้ว่าตลาดกำลังจะไปไหน

การที่จะชี้ว่า Primary trend ในขณะนี้มีลักษณะเป็น upward trend หรือมีแนวโน้มสูงขึ้น ลักษณะการเคลื่อนไหวของ Secondary จะต้องมียุทธศาสตร์ดังนี้คือ (ดูรูปที่ 12-1 ประกอบ)

1. ตามรูปที่ 12-1 เมื่อราคาหุ้นตกลงครั้งที่ 1 (secondary 1) แล้วราคากลับสูงขึ้นอีก แล้วยอดที่สูงสุดของครั้งนี้ ที่จุด B สูงกว่ายอดสูงสุดครั้งก่อน จุด A แสดงว่า ราคาหุ้นได้เข้าสู่ภาวะ Upward trend แล้ว

2. นอกจากนั้นช่วงระยะเวลาที่เกิด secondary คือราคาหุ้นตกลง เช่น ระยะเวลา a จะกินเวลาสั้นกว่าระยะที่ราคาหุ้นจะปรับตัวขึ้นไปอีกคือช่วง b

ในกรณีที่ Primary trend เป็น down trend ลักษณะการเคลื่อนไหวของ secondary ก็จะเป็นไปในลักษณะตรงกันข้ามกับกรณีอธิบายข้างต้น

การนำทฤษฎีดาวมาใช้ ผู้วิเคราะห์จะต้องดูว่า Primary trend ในขณะนี้ เป็นแบบ upward trend หรือ downward trend และจะพยายามพยากรณ์กำหนดจุดเปลี่ยนแนวโน้ม (turning point) เพื่อจะได้ตัดสินใจเกี่ยวกับจังหวะเวลาที่จะซื้อหรือขายหลักทรัพย์ สำหรับการลงทุนระยะยาวโดยจะซื้อหลักทรัพย์ในระยะแรก ๆ ที่ราคาหุ้นเปลี่ยนแนวโน้มจาก downward trend เป็น upward trend และจะขายเมื่อ ราคาขึ้นถึงจุดสูงสุดและเริ่มเปลี่ยนแนวโน้มเป็น downward trend นอกจากนั้นผู้วิเคราะห์จะคอยติดตามการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นเพื่อกำหนด secondary

movement เพื่อการตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ในระยะสั้น ๆ เพื่อการเก็งกำไร เช่น จากการศึกษา การเคลื่อนไหวของราคาในอดีตกำหนดได้ว่าขณะนี้ ภาวะราคาหุ้นยังมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ ดังนั้นในระยะนี้นักวิเคราะห์ก็จะคอยติดตามว่าการเคลื่อนไหวของราคา และถ้าราคาหุ้นตกลงอย่างรวดเร็ว นักวิเคราะห์ก็จะตรวจสอบว่าการที่ราคาหุ้นตกนั้นเป็น secondary movement คือตกชั่วคราว หรือว่าเป็นการเปลี่ยน Primary trend เป็น downward trend ถ้า นักวิเคราะห์ตรวจสอบแล้วมั่นใจว่าเป็น secondary ก็จะซื้อหลักทรัพย์ที่ราคาตกนั้น แล้วค่อยขายเมื่อราคาขึ้นสูงสุดครั้งใหม่ต่อไป ดังนั้นในแต่ละช่วงของ secondary movement ผู้วิเคราะห์ ก็จะทำการเก็งกำไรในระยะสั้น ๆ ถ้าวิเคราะห์ถูกต้อง ผลตอบแทนเฉลี่ยของนักวิเคราะห์ก็จะ สูงกว่าการลงทุนระยะยาวที่ซื้อในตอนต่ำสุดไปขายตอนสูงสุด สำหรับช่วงระยะเวลา primary trend ที่เกิดขึ้น

การวิเคราะห์เทคนิคโดยใช้ทฤษฎีของ Dow นี้ นอกจากจะนำไปใช้วิเคราะห์ภาวะ ตลาดหลักทรัพย์โดยรวมแล้ว อาจนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการวิเคราะห์อุตสาหกรรม หรือ การวิเคราะห์หลักทรัพย์ของแต่ละบริษัทได้

ประเภทของแผนภูมิ

การแสดงการเคลื่อนไหวของราคา นิยมนำราคาหุ้นในแต่ละวันหรือสัปดาห์หรือเดือน แล้วแต่กรณีมาแสดงลงบนแผนภูมิ แผนภูมิที่ใช้ในการวิเคราะห์เทคนิคมีอยู่ 3 ลักษณะคือ

1. แผนภูมิเส้น (Line Charts)
2. แผนภูมิแท่ง (Bar Charts)
3. แผนภูมิสัญลักษณ์ (Point and Figure Charts)

แผนภูมิเส้น (LINE CHARTS)

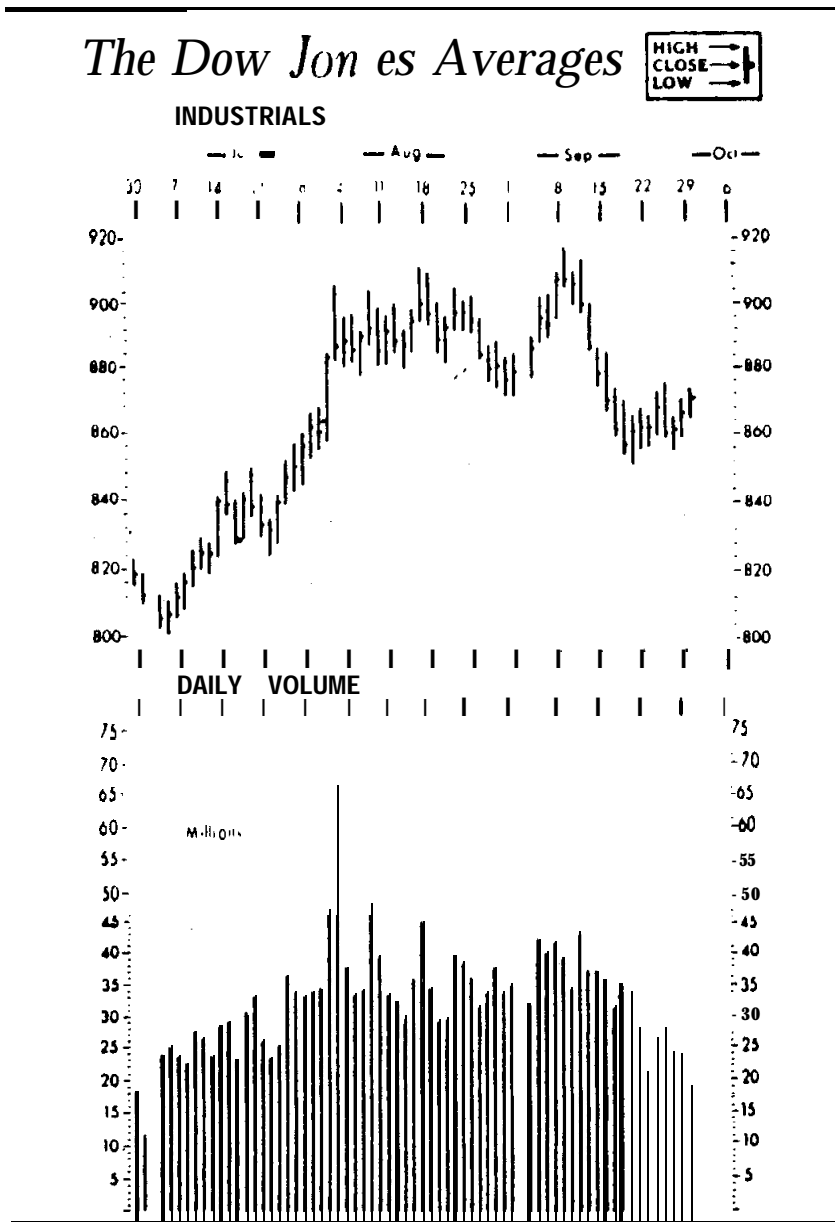
เป็นแผนภูมิแสดงการเคลื่อนไหวของราคาในลักษณะเป็นเส้น โดยการนำราคา อาจจะเป็นราคาปิดประจำวันหรือสัปดาห์หรือเดือนแล้วแต่กรณีมา plot จุดลงไปในแผนภูมิ แล้วลากเส้นเชื่อมต่อระหว่างจุดก็จะได้แผนภูมิเส้นแสดงการเคลื่อนไหวของราคาในระยะเวลาต่างๆ ดังรูปที่ 12-1 และ 12-2 แผนภูมิเส้นนี้จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์เทคนิคแบบต่างๆ ต่อไป โดยเฉพาะการศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มของราคาหลักทรัพย์ และจุดเปลี่ยนแนวโน้มของราคา

แผนภูมิแท่ง (BAR CHARTS)

เป็นแผนภูมิแสดงการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นในลักษณะเป็นแท่งหรือเส้นตามแนวตั้ง โดยเส้นนั้นจะแสดงราคาสูงสุด ต่ำสุด ของวันหรือสัปดาห์หรือเดือนแล้วแต่กรณี และอาจแสดงราคาปิดด้วยการขีดเส้นตัดเล็ก ๆ กับเส้นแนวตั้ง จุดตัดนี้เป็นราคาปิด ดังรูปที่ 12-13

นอกจากนั้นในตอนล่างของรูปจะแสดงจำนวนหุ้นที่ซื้อขายในตลาดเป็นรายวัน หรือรายสัปดาห์หรือรายเดือนแล้วแต่การแสดงผลราคาของแผนภูมิส่วนบน ทั้งนี้เพื่อใช้จำนวนหุ้นที่ซื้อขายเป็นเครื่องสอบยันกับการเปลี่ยนแปลงของราคาว่ามีจำนวนหุ้นที่ซื้อขายมากน้อยเพียงใด ณ ราคานั้น

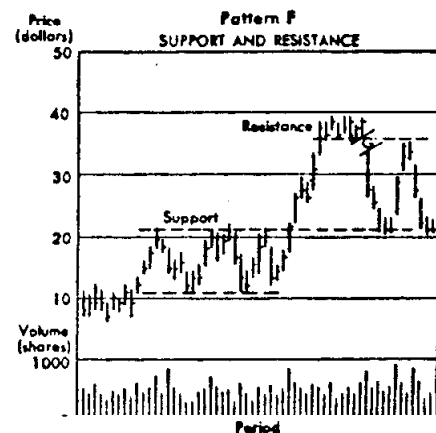
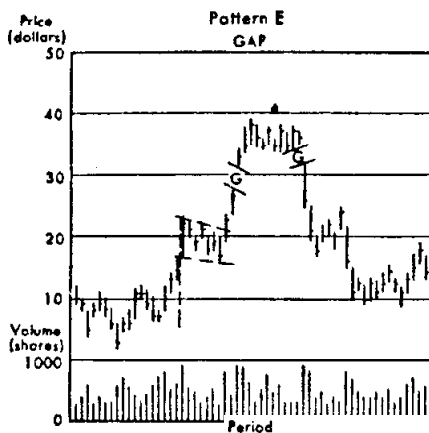
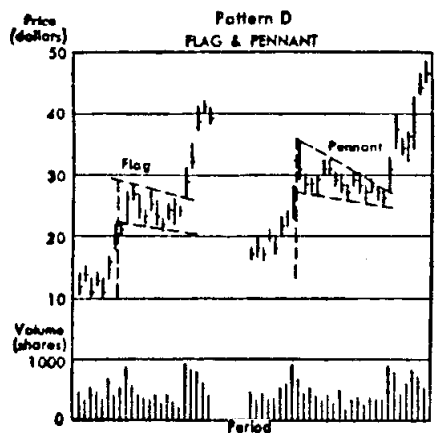
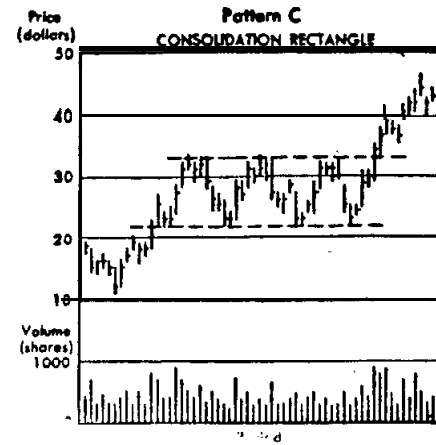
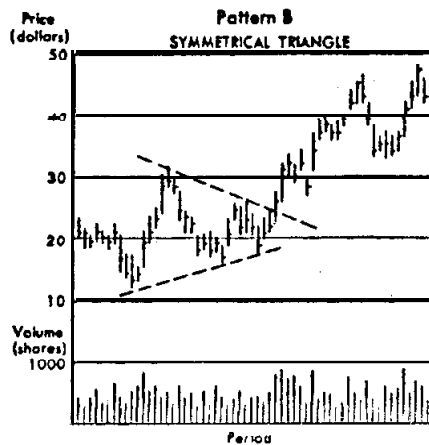
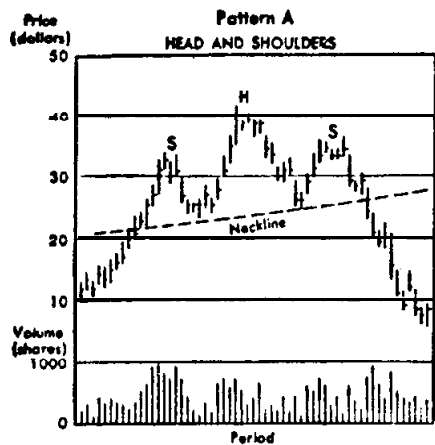
รูปที่ 12-3 แสดง Bar Chart เป็นรายวัน

นักวิเคราะห์เทคนิคจะนำแผนภูมิแท่งที่สร้างขึ้นจากการเคลื่อนไหวของราคา และจำนวนหุ้นที่ซื้อขายนี้ มาศึกษาเพื่อหาแนวโน้ม (trend) และจุดเปลี่ยน โดยได้พยายามสร้างกฎเกณฑ์ในการอ่านและการตีความรูปแผนภูมิซึ่งมีหลายรูปแบบ ดังรูปที่ 12-4 และรูปแบบที่นักวิเคราะห์เทคนิคทั่วไปให้ความสำคัญมากและยอมรับในกฎเกณฑ์คือแบบ A เรียกว่า Head and Shoulders ดังนั้นจะได้นำวิธีนี้มาอธิบายให้เข้าใจถึงขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะ ๆ

รูปที่ 12-4 แสดงรูปแบบของแผนภูมิแท่งในแบบต่างๆ

Typical Graphic Patterns Used in Technical Market Analysis

SOURCE Sidney M. Robbins, *Managing Securities* (Cambridge, Mass: Houghton Mifflin, 1954), p. 502

HEAD AND SHOULDERS

ถ้าแผนภูมิมีลักษณะตามรูปที่ 12-4 Pattern A เรียกว่า Head and Shoulders Top ซึ่งเป็นรูปแบบที่ให้อสัญญาณว่าราคาหลักทรัพย์ได้ขึ้นสูงสุดแล้ว และจะลดลงในอนาคต คือ เป็นจุดเปลี่ยนแนวโน้ม (Turning point) จาก Upward primary trend เป็น downward primary trend และถ้ามีรูปแบบเหมือน A แต่คว่ำหัวลงเรียกว่า Head and Shoulders Bottom ซึ่งเป็นรูปแบบที่ให้อสัญญาณว่าราคาหลักทรัพย์ได้ตกลงถึงจุดต่ำสุดแล้ว และจะสูงขึ้นในอนาคต ถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนแนวโน้มจาก upward primary trend เป็น downward primary trend

ลักษณะสำคัญที่จะยืนยันว่าแผนภูมินั้นเป็น Head and Shoulders ต้องประกอบด้วย การเคลื่อนไหว 4 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ไหลซ้าย (left shoulder) เป็นระยะเวลาที่มีการซื้อหลักทรัพย์จำนวนมาก แล้วตามด้วยการชลอการซื้อขายลงชั่วคราว เป็นผลผลักดันให้ราคาขึ้นถึงจุดสูงสุดใหม่อีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นราคาจะเริ่มต่ำลง

ระยะที่ 2 ส่วนหัว (Head) เป็นระยะที่กลับมีการซื้อหลักทรัพย์จำนวนมาก ทำให้ราคาหลักทรัพย์ขึ้นถึงจุดสูงสุดใหม่อีก และต่อมาราคาก็ตกลงมาอีกและต่ำกว่ายอดสูงสุดของไหลซ้าย (ระยะที่ 1)

ระยะที่ 3 ไหลขวา (Right Shoulder) เป็นระยะที่มีการซื้อหุ้นจำนวนมากอีก ทำให้ราคาขึ้นสูงอีกแล้วก็ตกลงอีก ยอดสูงสุดของไหลขวาจะต่ำกว่ายอดสูงสุดของหัว (ระยะที่ 2)

ระยะที่ 4 การยืนยันหรือระยะเริ่มต้น (Confirmation or Breakout) ระยะนี้ ราคาหลักทรัพย์ลดต่ำกว่า Meckline ซึ่งเป็นเส้นที่ลากสัมผัสไหลซ้ายและไหลขวา เมื่อราคาหลักทรัพย์ต่ำลงกว่า Neckline ก็เป็นสัญญาณแน่นอนแล้วว่าราคาหุ้นได้ผ่านพ้นจุดเปลี่ยนแนวโน้มแล้ว และเริ่มอยู่ในช่วง downward trend แล้ว ดังนั้นจึงเป็นสัญญาณให้ขายหลักทรัพย์ที่ถืออยู่

การวิเคราะห์แผนภูมิแห่งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการวิเคราะห์ตลาดหลักทรัพย์ โดยส่วนรวม หรือวิเคราะห์เฉพาะอุตสาหกรรม หรือวิเคราะห์หลักทรัพย์แต่ละรายก็ได้

แผนภูมิสัญลักษณ์ (POINT AND FIGURE CHARTS)

เป็นแผนภูมิที่บันทึกการเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์เฉพาะการเปลี่ยนแปลงราคาที่สำคัญ ดังนั้นจึงไม่ต้องบันทึกราคาทุกวันหรือทุกสัปดาห์ แต่จะบันทึกเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงราคาเท่ากับหรือสูงกว่าที่กำหนดไว้จึงจะบันทึก ในกราฟที่บันทึกเมื่อราคาเพิ่มขึ้นจะเขียนเครื่องหมาย x และถ้าราคาลดลงจะเขียนเครื่องหมาย o

หลักในการสร้างแผนภูมิจุดและเครื่องหมาย

ผู้สร้างแผนภูมิจะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ก่อนที่จะดำเนินการคือ

1. ช่องในแผนภูมิหนึ่งช่องด้านแกนตั้งจะให้เท่าจำนวนเงินเท่าใด เช่น 1 บาท 2 บาท หรือ 3 บาท เป็นต้น

2. กำหนดความถี่ในการสังเกตเช่นดูราคาสูงสุดและต่ำสุดประจำวัน หรือประจำสัปดาห์

3. กำหนดหลักในการปิดเศษให้ราคาเป็นตัวเลขที่ไม่มีเศษสตางค์ ซึ่งปกติใช้หลักดังนี้ ถ้าราคากำลังขึ้นให้ปัดลง ถ้าราคากำลังตกให้ปัดขึ้น ตัวอย่างเช่น ราคากำลังอยู่ที่แถว x ดังนั้นถ้าราคา $69 \frac{3}{8}$ จะถูกปัดลงเป็น 69 แต่ถ้าราคากำลังอยู่ที่แถว 0 ให้ปัดขึ้นเป็น 70

4. กำหนดหลักในการเปลี่ยนแถวใหม่ เช่น กำหนดราคาเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม 3 บาท จากราคาที่ปัดเศษแล้วจึงจะบันทึกแถวใหม่

เมื่อกำหนดหลักเกณฑ์ข้างต้นได้แล้วก็ทำการบันทึกได้ดังตัวอย่างที่จะอธิบายต่อไปนี้

ตัวอย่าง ราคาหุ้นบริษัท ก. จำกัด ตั้งแต่วันที่ 2 เมษายน ถึงวันที่ 10 พฤษภาคม สมมติว่าเป็นไปตามตารางที่ 12-1 และให้ช่อง 1 ช่องเท่ากับ 1 บาท และการเปลี่ยนแถวใหม่ใช้ราคา 3 บาท เป็นเกณฑ์

ตารางที่ 12-1 ตัวอย่างข้อมูลในการสร้างแผนภูมิจุดและเครื่องหมาย

Sample Data for Point and Figure Chart^a

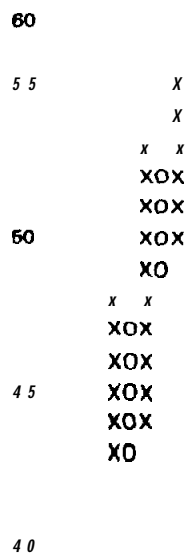
DATE	HIGH	LOW	ENTRIES	DATE	HIGH	LOW	ENTRIES
April 2	45.6	42.0	43 45 x	May 1	46.6	47.2	
3	48.4	45.5	4 6 4 8 X	2	60.5	47.0	48 50 X
4	48.6	48.2		3	51.0	46.0	51 x
5	48.4	48.2		4	53.7	45.2	62 53 X
6	47.6	46.0		7	53.0	48.7	52 49 0
9	48.4	46.3		8	61.2	60.7	
10	48.2	47.7		9	63.6	51.2	50 53 x
11	48.6	46.7		10	65.0	62.2	64 55 x
12	46.0	45.3	47 4 6 0				
13	44.1	43.4	4 4 0				
16	43.0	42.3	4 3 0				
17	43.3	42.3					
18	42.6	42.3					
19	43.5	42.6					
20	44.0	43.7					
23	44.0	42.2					
24	45.2	42.3					
26	46.0	44.2	4 4 4 6 X				
26	46.6	45.4					
27	46.2	46.2					
30	47.2	46.0	47 x				

Decimals represent eighths

การสร้างแผนภูมิจุดและเครื่องหมายตามตัวอย่างจะเป็นดังนี้ จากรูปที่ 12-5 ประกอบ สมมุติว่าก่อนวันที่ 2 เมษายน ราคาหุ้นตกลงมาตลอดจนถึง 42 (ดูแถวตั้งที่ 2) วันที่ 2 เมษายน ราคาหุ้นขึ้นถึง 45.6 ปัดลงเป็น 45 เพิ่มขึ้น 3 บาท ดังนั้นก็เข้าเกณฑ์ว่าราคาเปลี่ยน ในทางตรงกันข้ามเท่ากับ 3 บาท ให้ขึ้นแถวใหม่ ดังนั้นในแถวตั้งที่ 3 ก็จะใส่ x ลงไปที่ 43, 44 และ 45 (เมื่อขึ้นแถวใหม่ให้บันทึกราคา 43 ต่อเนื่องจากแถวก่อน ซึ่งเท่ากับ 42) ในวันที่ 3 เมษายน ราคาขึ้นสูงสุดเป็น 48.4 ปัดลงเป็น 48 ดังนั้นให้ใส่เครื่องหมาย x ลงในแถวตั้งที่ 3 ตามเดิมลงในช่อง 46, 47 และ 48 ต่อจากนั้นก็ให้ดูราคาต่อไปจะบันทึก x ในช่องที่ 3 อีกต่อ เมื่อราคาขึ้นเป็น 49 และจะบันทึก 0 ในแถวใหม่ถ้าราคาตกลง 3 บาทเป็น 45 หรือน้อยกว่า 45 บาท ปรากฏราคาในวันที่ 4-11 ไม่มีราคาใดขึ้นถึง 49 และต่ำลงถึง 45 จึงไม่ต้องบันทึก ในวันที่ 12 ราคาต่ำลงถึง 45.3 ปัดเป็น 45 (ยังปัดลงอยู่เพราะว่าขณะนี้ยังอยู่แถว X) ซึ่งต่ำกว่าราคา สูงสุดเดิม 3 บาท ดังนั้นให้บันทึก 0 ในแถวตั้งใหม่คือแถวที่ 4 ที่ช่อง 47, 46 และ 45 (ขึ้น แถวใหม่ให้บันทึกราคา 47 เพื่อให้ต่อเนื่องจากแถวก่อนซึ่งเท่ากับ 48) ในวันที่ 13 ราคาต่ำถึง 43.4 ให้ปัดขึ้นเป็น 44 (ต้องปัดขึ้นเพราะว่าขณะนี้อยู่ที่แถว 0 แล้ว) เพราะฉะนั้นให้บันทึก 0 ลงในแถวตั้งที่ 4 ที่ช่อง 44 และวันที่ 16 ราคาต่ำลงเป็น 42.3 ปัดขึ้นเป็น 43 ก็บันทึกลงใน แถวตั้งที่ 4 ตามเดิมที่ช่อง 43 ต่อจากนั้นก็เฝ้าดูราคาแต่ละวันต่อไปว่าถ้าราคายังต่ำลงเป็น 42, 41 ให้บันทึก 0 ในแถวเดิมและจะเปลี่ยนแถวต่อเมื่อราคาสูงขึ้นไปอีก 3 บาท จาก 43 เป็น 46 บาท ปรากฏว่าตั้งแต่วันที่ 17 ถึงวันที่ 24 ไม่มีราคาใดต่ำลงมาเป็น 42 หรือขึ้นไปเป็น 46 วันที่ 25 ราคาขึ้นไปสูงถึง 46 สูงกว่าเดิมจาก 43 เท่ากับ 3 บาท จึงต้องเปลี่ยนแถวใหม่ขึ้นแถวตั้งที่ 5 บันทึก x ลงในช่อง 44, 45 และ 46 (โปรดสังเกตว่าทุกครั้งที่ขึ้นแถวใหม่ต้องบันทึกอย่างน้อย 3 ช่อง) ต่อจากนั้นให้เฝ้าดูราคาอีก และจะบันทึกในแถวตั้งที่ 5 อีกต่อเมื่อราคาขึ้นสูงอีก 1 บาท หรือมากกว่า และจะขึ้นแถวใหม่ต่อเมื่อราคาต่ำลงจากเดิม 3 บาท ในวันที่ 26 และ 27 ไม่มี ราคาใดถึง 47 หรือต่ำลงถึง 43 เพราะฉะนั้นไม่ต้องบันทึก วันที่ 30 ราคาขึ้นถึง 50.5 ปัดลง เป็น 50 ดังนั้นต้องบันทึก x ลงในแถวที่ 5 ตามเดิมที่ช่อง 48, 49 และ 50 วันที่ 3 พฤษภาคม ราคาสูงสุดเท่ากับ 51 ให้บันทึก x ลงในแถวตั้งที่ 5 ตามเดิมที่ช่อง 51 วันที่ 4 พฤษภาคม ราคาสูงสุด 53.7 ปัดลงเป็น 53 ดังนั้นให้บันทึก x ลงในช่องที่ 52 และ 53 วันที่ 7 พฤษภาคม เท่ากับ 48.7 หรือ 49 ต่ำกว่า 53 ถึง 5 บาท ดังนั้นถือว่าราคาเปลี่ยนทิศแล้วต้องขึ้นแถวตั้งใหม่ บันทึก 0 ในแถวตั้งที่ 6 ในช่อง 52, 51, 50 และ 49 วันที่ 8 พฤษภาคม ราคาขึ้นไปอีกแต่ไม่ ถึง 52 จึงไม่ต้องบันทึก วันที่ 9 พฤษภาคม ราคาขึ้นไปถึง 53.6 ปัดลงเป็น 53 ดังนั้น จึงต้อง บันทึก x ที่แถวตั้งใหม่ แถวที่ 7 ในช่อง 50, 51, 52 และ 53 วันที่ 10 พฤษภาคม ราคาขึ้น เป็น 55 ดังนั้นบันทึก x ลงในแถวตั้งที่ 7 ตามเดิมในช่อง 54 และ 55 ดังนั้นรูปที่บันทึกจาก ข้อมูลในตารางที่ 12-12 ก็จะเป็นดังรูปที่ 12-5

รูปที่ 12-5 แสดงตัวอย่างการสร้างแผนภูมิจุดและเครื่องหมาย

Point and Figure Chart

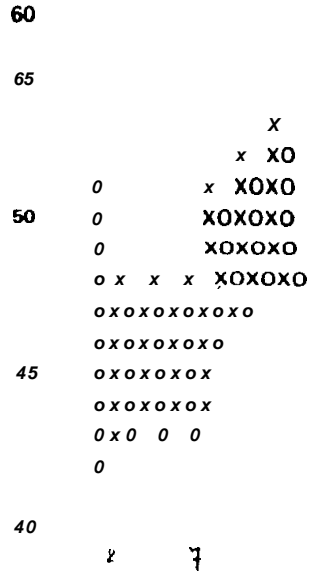
การแปลความหมาย

จุดสำคัญของการแปลความหมายแผนภูมิสัญลักษณ์อยู่ที่แนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดระยะหนาแน่น หรือ congested area ซึ่งเป็นบริเวณที่แถวตั้ง x และ o มีระดับสูงสุด และระดับต่ำสุดอยู่ในระดับเดียวกัน ดังตัวอย่างรูปที่ 12-6 บริเวณแถวตั้งที่ 2 ถึง 8 ระดับสูงสุดของ x และ o อยู่ในระดับเดียวกัน และระดับต่ำสุดของ x และ o ก็อยู่ในระดับเดียวกัน เรียกว่ามีขอบล่างและขอบบน เช่นนี้เรียกว่าเป็นระยะหนาแน่น หรือ congested area และถ้ายังมีจำนวนแถวตั้งของ x และ o ที่มีลักษณะสูงต่ำเท่า ๆ กันมากเท่าใด ก็ถือว่ามีความหนาแน่นมากเท่านั้น และเมื่อบริเวณนี้มีความหนาแน่นมากหรือขนาดกว้างมาก แล้วราคาหลักทรัพย์แตกตัวออกจากบริเวณนี้ไปในทิศทางใด ก็มั่นใจได้ว่าจะมีแรงผลักดันให้ราคามุ่งไปในทิศทางนั้นเป็นเวลานานพอสมควร เช่น สมมติว่าบริเวณหรือระยะหนาแน่นนี้กว้างมาก ราคาหุ้นขึ้น ๆ ลง ๆ ในระดับนั้นเป็นเวลานานมากแล้วจู่ ๆ ราคาหุ้นก็แตกตัวขึ้นสูงกว่าระดับสูงสุดของราคาหุ้นบริเวณพักตัว เช่นนี้ก็คาดได้ว่าราคาหุ้นจะขึ้นสูงไปเรื่อย ๆ และกินระยะเวลานานพอสมควร ยิ่งความกว้างของระยะหนาแน่นมีมากเท่าใด ระยะเวลาที่ราคาจะอยู่ในแนวโน้มนั้นก็นานมากเท่านั้น ดังนั้นเมื่อกำหนดระยะหนาแน่นตัวได้แล้ว ผู้วิเคราะห์ต้องสังเกตต่อว่าราคาแตกตัวออกไปจากระยะหนาแน่นในทิศทางใด ก็สามารถจะกำหนดทิศทางราคาหุ้นได้ว่าจะเป็นอย่างใด ถ้าแตกตัวลงต่ำกว่าระดับต่ำสุดของระยะหนาแน่น ราคาในอนาคตจะต่ำลง นอกจากนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคแบบนี้ยังได้กล่าวอีกว่าเมื่อกำหนดบริเวณหนาแน่นได้แล้ว ก็จะสามารถคาดคะเนราคาสูงสุดหรือต่ำสุดของราคาหุ้นในอนาคตได้อีกด้วย โดยการนับจำนวนแถวตั้ง (ความกว้าง) ของระยะหนาแน่นแล้วคูณด้วยราคาต่อช่อง เช่นบริเวณพักตัวนับแถวได้ 20 แถว และช่องหนึ่งเท่ากับ 2 บาท ผลคูณเท่ากับ $20 \times 2 = 40$ บาท จำนวน 40 บาทนี้จะเป็นตัวกำหนดระดับสูงสุดหรือระดับต่ำสุดของบริเวณหนาแน่นครั้งต่อไป เช่น ราคาหุ้นแตกออกไปจากระยะหนาแน่นในทางสูงขึ้น ดังนั้น ระดับราคาสูงสุดบริเวณหนาแน่นเดิมบวกด้วย 40 บาท หรือถ้าราคาแตกออกจากบริเวณหนาแน่นในทางต่ำลง ระดับราคาต่ำสุดของบริเวณหนาแน่นครั้งต่อไปจะเท่ากับ ระดับราคาต่ำสุดของบริเวณหนาแน่นเดิมลบด้วย 40 บาท อย่างไรก็ตามจากการสังเกตการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นจริง ๆ แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นคือยากที่จะกำหนดระยะหนาแน่นได้แน่ชัดและระยะพักตัวก็ไม่ได้ขึ้นลงอย่างเป็นระเบียบแบบแผนตามทฤษฎี ดังนั้น ระดับสูงสุดหรือต่ำสุดของราคาหุ้นในบริเวณหนาแน่นครั้งต่อไปที่เกิดขึ้นจริงจึงต่างจากทฤษฎี

การวิเคราะห์แผนภูมิจุดและเครื่องหมายนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการวิเคราะห์ทั้ง 3 ระดับคือ การวิเคราะห์ตลาด หรืออุตสาหกรรม หรือหลักทรัพย์ รายบริษัท

รูปที่ 12-8 แสดงตัวอย่าง Congested Area ของแผนภูมิสัญญาณ

Point and Figure Illustration of Congestion, Breakout, and Diagonal

FILTER TECHNIQUE

การวิเคราะห์เทคนิคแบบนี้เป็นการนำแผนภูมิราคามาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลง แล้วกำหนดอัตราเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงของราคาจากราคาก่อนเพื่อทำการซื้อหรือขาย อัตราเปอร์เซ็นต์ที่ราคาสูงขึ้นหรือลงที่จะทำการซื้อหรือขายเรียกว่า filter เช่นกำหนดว่าถ้าราคาหุ้นขึ้นไปจากราคาก่อน $x\%$ ให้ซื้อหุ้นนั้นและถือไว้จนกระทั่งถ้าราคาหุ้นตกลงจากราคาก่อน $y\%$ ให้ขายหุ้นนั้น $x\%$ และ $y\%$ เรียกว่า filter

ตัวอย่างเช่น ใช้ filter 5% สำหรับการซื้อและขาย และเนื่องจากราคาหุ้นได้ตกลงจากรันก่อน 5% เหลือ 100 บาท จึงได้ขายหุ้นนี้ไปในราคา 100 บาท ปรากฏว่าราคาหุ้นได้ตกลงไปเรื่อย ๆ ตามที่คาดไว้ และตกลงจนกระทั่งราคาเท่ากับ 80 บาท วันต่อมาราคาเพิ่มเป็น 84 บาท เพิ่มขึ้น 5% เท่ากับ filter เช่นนี้ถ้าวิเคราะห์จะซื้อหุ้นนั้นมาเก็บไว้ในราคา 84 บาท และสมมุติต่อว่าราคาหุ้นได้ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึง 100 และวันต่อมา ราคาตกลงเหลือ 95 บาท เช่นนี้ ผู้วิเคราะห์จะนำหุ้นที่ซื้อไว้ขายในราคา 95 บาท การที่ผู้วิเคราะห์ใช้ filter 5% หมายความว่า ถ้าราคาเปลี่ยน 5% แสดงว่าราคาหุ้นกำลังเปลี่ยนจากแนวโน้มเก่าไปสู่แนวโน้มใหม่

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้ filter คือการกำหนดขนาดของ filter ว่าควรจะเท่ากับกี่เปอร์เซ็นต์จึงจะเหมาะสม ถ้ากำหนด filter ต่ำก็จะมีการซื้อขายบ่อยครั้ง ถ้ากำหนด filter ไว้สูงจำนวนการหมุนเวียนการซื้อขายก็จะเกิดน้อยครั้ง อย่างไรก็ตามการตั้ง filter ไว้เท่าใด เท่ากับว่าเป็นการป้องกันตนเองของผู้ลงทุนที่จะยอมให้ขาดทุนสูงสุดเท่าจำนวน filter ที่ตั้งไว้เท่านั้น ดังนั้นถ้าตั้ง filter ไว้ 5% ก็หมายความว่าผู้ลงทุนจะขาดทุนสูงสุดเพียง 5% ถ้าการณ์ไม่ได้เป็นไปตามที่คาด ถ้าตั้ง filter ไว้สูงผลขาดทุนที่จะยอมให้เกิดก็พลอยสูงด้วย ดังนั้นถ้า filter ที่ตั้งไว้่นั้นเป็นขนาดที่เหมาะสมดีแล้ว ผู้ลงทุนจะได้กำไรจากการลงทุนมากกว่าการใช้ filter ขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตามถ้าขนาด filter ต่ำเกินไป จำนวนซื้อขายเกิดบ่อยครั้ง ค่าใช้จ่ายในการซื้อขายก็มากด้วยและกำไรที่ได้รับอาจไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการซื้อขาย

ส่วนการกำหนดขนาด filter ใหญ่เกินไปก็จะทำให้ผู้ลงทุนมีความเสี่ยงในแง่ว่าอาจจะไปซื้อในราคาที่สูงสุด และขายในราคาต่ำสุดก็เป็นได้หรือต้องรอเป็นระยะเวลานานกว่าหุ้นจะขึ้นหรือลงเท่ากับ filter ที่ตั้งไว้จึงอาจไม่คุ้มกันกับเงินทุนที่จมลงไปเป็นระยะเวลานาน ๆ

การใช้ filter technique เป็นเรื่องง่าย แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือจะกำหนดขนาด filter เท่าใดจึงจะเหมาะสม ให้ผลตอบแทนการลงทุนสูงสุดสำหรับหุ้นแต่ละบริษัท อย่างไรก็ตามพอจะกำหนดได้อย่างหยابว่าอย่างน้อย filter ต้องเท่ากับอัตราค่าใช้จ่ายในการซื้อและขายรวมกัน ผู้ลงทุนจึงจะได้กำไรคุ้มค่าใช้จ่ายในการซื้อขาย การวิเคราะห์แบบนี้มักจะใช้กับการวิเคราะห์หลักทรัพย์แต่ละบริษัท ไม่ใช้กับการวิเคราะห์ตลาด หรืออุตสาหกรรม

MOVING AVERAGE LINE

เป็นการสร้างแผนภูมิที่แสดงการเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์โดยแทนที่จะนำราคาประจำวันหรือสัปดาห์มาบันทึกลงในแผนภูมิเหมือนการสร้างแผนภูมิโดยทั่วไป ก็จะนำราคาหลักทรัพย์หลายๆ วันมาหาค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ เพื่อให้เส้นที่แสดงการเคลื่อนไหวของราคามีความราบเรียบขึ้น เป็นการกำจัดการเคลื่อนไหวประจำวันออกไปบางส่วน จำนวนวันที่จะนำมาใช้หาค่าเฉลี่ยมักจะใช้ 200 วัน การหาค่าเฉลี่ยวันแรกหาได้โดยนำราคาหุ้น 200 วันย้อนหลังรวมเข้าด้วยกันแล้วหารด้วย 200 และเมื่อจะหาราคาเฉลี่ยของวันต่อมาให้หกราคาวันแรกออกแล้วบวกด้วยราคาวันต่อมา แล้วหารด้วย 200 ทำอย่างนี้เรื่อยๆ ไป การหาค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่นี้อาจจะใช้ดัชนีราคาหุ้นของตลาดหรือของอุตสาหกรรมหรือของหุ้นแต่ละบริษัทมาหาค่าเฉลี่ยก็ได้ เมื่อได้ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ประจำวันแล้ว ก็นำไปเปรียบเทียบกับราคาตลาดในปัจจุบัน เพื่อทำการพยากรณ์ต่อไป โดยมีแนวทางการพิจารณาดังนี้

1. ถ้าเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่เพิ่มสูงขึ้นเป็นเวลาติดต่อกัน และโดยทั่วไปอยู่ต่ำกว่าราคาหุ้นประจำวัน แสดงว่าราคาหุ้นอยู่ในระยะที่มีแนวโน้มสูงขึ้น (rising trend)

2. ผู้ลงทุนควรจะนำหุ้นนั้นออกขายเมื่อสัญญาณขายต่อไปนี้เกิดขึ้น

ก. เมื่อเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ที่สูงขึ้นมาตลอดเริ่มแบนราบออกไปหรือเริ่มลดลง และราคาของหุ้นประจำวันลดต่ำลงกว่ายอดสูงสุดของค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ ดังตัวอย่างรูปที่ 12-7 ที่จุด a แล้ว แสดงว่าสัญญาณขายเกิดขึ้นควรจะนำหุ้นออกขายในช่วงเวลานั้น เพราะถ้าถือต่อไปราคาจะยิ่งต่ำลง

ข. ต่อเนื่องจากข้อ ก. เมื่อราคาหุ้นที่ลดลงกลับราคาสูงขึ้นและสูงกว่าค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ แต่ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่กำลังลดลง ดังที่เห็นที่จุด b ในรูปที่ 12-7 การคาดคะเนก็ยังคงยืนยันว่า ราคาหุ้นจะมีแนวโน้มลดต่ำลงอีก ราคาหุ้นที่เพิ่มสูงขึ้นที่จุด b เป็นการเพิ่มสูงขึ้นชั่วคราวเท่านั้น เพราะค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่กำลังลดลง

3. ถ้าเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ลดต่ำลงเป็นเวลาติดต่อกัน และโดยทั่วไปแล้วอยู่สูงกว่าเส้นราคาหุ้นประจำวัน แสดงว่าราคาหุ้นอยู่ในระยะที่มีแนวโน้มลดต่ำลง (downward trend)

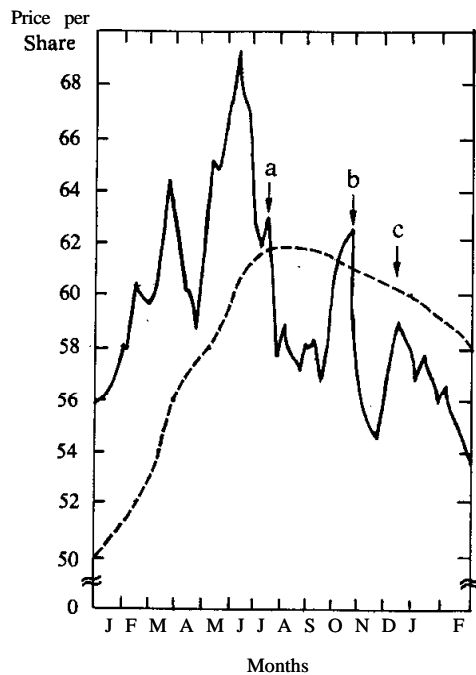
4. ผู้ลงทุนควรซื้อหุ้นนั้น เมื่อสัญญาณซื้อต่อไปนี้เกิดขึ้น

ก. เมื่อเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ที่ลดต่ำลงมาตลอด เริ่มแบนราบออกไปหรือเริ่มสูงขึ้น และราคาหุ้นประจำวัน (ซึ่งเคยอยู่ต่ำกว่าเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่) สูงขึ้นทะลุเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ แสดงว่าสัญญาณซื้อเกิดขึ้นแล้ว ควรจะรีบซื้อหุ้นในช่วงนี้ เพราะถ้ารอต่อไปราคาจะสูงขึ้น

ข. ต่อเนื่องจากข้อ ก. เมื่อราคาหุ้นที่สูงขึ้นทะลุเส้นค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ แต่ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่กำลังสูงขึ้นการคาดคะเนก็ยังคงยืนยันว่า ราคาหุ้นจะมีแนวโน้มสูงขึ้นอีก ราคาหุ้นที่ลดลงเป็นการลดลงชั่วคราวเท่านั้น เพราะค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่กำลังสูงขึ้น

การวิเคราะห์เทคนิคแบบ Moving Average Line นี้สามารถนำไปปรับใช้ได้กับการวิเคราะห์ภาวะตลาด หรืออุตสาหกรรมหรือหลักทรัพย์ของแต่ละบริษัทได้

รูปที่ 12-7 แสดงตัวอย่างแผนภูมิเส้นของค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ 200 วัน
ของหุ้นสามัญสำหรับระยะเวลา 14 เดือน และสัญญาณขาย

การเสนอขายรายใหญ่เป็นสัญญาขาย

การคอยติดตามรายงานการเสนอขายรายใหญ่ในตลาดหลักทรัพย์เป็นการวิเคราะห์เทคนิคแบบหนึ่ง มักใช้กับการวิเคราะห์เฉพาะหลักทรัพย์ของแต่ละบริษัท โดยนักวิเคราะห์เทคนิคมีความเห็นว่า ถ้าจำนวนการเสนอขายรายใหญ่ของหุ้นบริษัทใดเกิดขึ้นมาก ๆ แล้ว ถึงแม้ว่าราคาหุ้นบริษัทนั้นราคาในตลาดจะยังไม่ลดลง ก็เป็นสัญญาณเตือนให้ผู้ลงทุนเอาหุ้นบริษัทนั้นออกขายได้แล้ว เพราะอนาคตราคาหุ้นที่มีการเสนอขายรายใหญ่จำนวนมากจะมีราคาลดลง การที่ผู้ถือหุ้นที่มีหุ้นจำนวนมากนำหุ้นออกเสนอขายผ่านสถาบันการเงินให้จัดการเป็นการซื้อขายรายใหญ่ โดยยอมขายในราคาต่ำกว่าราคาตลาดในขณะนั้นเล็กน้อย เป็นเพราะว่าผู้ถือหุ้นเห็นว่าอนาคตของหุ้นนั้นจะไม่ดีจึงรีบนำออกเสนอขายผ่านสถาบันการเงินให้จัดการให้โดยยอมรับราคาต่ำกว่าราคาตลาดขณะนั้น การที่ไม่นำออกขายตามปกติในตลาดหลักทรัพย์เป็นเพราะว่ารู้อาจจะทำให้ราคาหุ้นนั้นตก และราคาหุ้นที่จะขายได้ในตลาดตามปกติอาจจะต่ำกว่าที่เสนอขายแบบรายใหญ่ ดังนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคจึงมักจะคอยติดตามดูการซื้อขายรายใหญ่เพื่อนำมาเป็นสัญญาณขายหุ้นที่มีการเสนอขายรายใหญ่ เพราะถือว่าพวกนักลงทุนที่ถือหุ้นจำนวนมาก ๆ นั้นจัดเป็นพวกนักลงทุนที่ฉลาด ชั้นหัวกะทิหรือเรียกว่า “Smart money” ดังนั้นควรจะจับตามองว่านักลงทุนกลุ่มนี้กำลังทำอะไรอยู่ เพื่อปฏิบัติตามบ้าง ส่วนพวกนักลงทุนทั่ว ๆ ไป นักวิเคราะห์เทคนิคบางท่านเรียกว่า “Dumb money”

นอกนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคอาจนำแผนภูมิค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ของหุ้นนั้นมาวิเคราะห์ร่วมกับการติดตามดูการซื้อขายหลักทรัพย์รายใหญ่ เพื่อตรวจสอบสัญญาณ ถ้าแสดงสัญญาณขายตรงกัน นักวิเคราะห์เทคนิคก็จะเชื่อมั่นมากขึ้นและรีบขายหลักทรัพย์นั้นออกจากกลุ่มบัญชีหลักทรัพย์ที่ถืออยู่

การแตกหุ้นเป็นสัญญาขาย

แม้ว่านักลงทุนทั่ว ๆ ไปมักจะพิจารณาว่าการแตกหุ้นจะเป็นผลดีต่อราคาหุ้นนั้นคือทำให้ราคาหุ้นสูงขึ้น แต่นักวิเคราะห์เทคนิคบางท่านกลับพิจารณาว่า การที่หุ้นบริษัทใดบริษัทหนึ่งทำการแตกหุ้นแสดงว่าราคาได้ขึ้นถึงจุดสูงสุดแล้ว เพราะฉะนั้นการแตกหุ้นจึงต้องถือเป็นสัญญาณที่จะต้องขายหุ้นนั้นออกไป เพราะในไม่ช้าราคาจะตกลง ดังนั้นควรจะขายในตอนนั้นแล้วค่อยไปเก็บซื้อตอนราคาต่ำลง ซึ่งแนวคิดนี้คล้ายคลึงกับ Odd Lot Theory ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

THE ODD LOT THEORY

ทฤษฎีนี้กล่าวว่าพวกนักลงทุนรายเล็ก ๆ มักจะตัดสินใจลงทุนผิดพลาดเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมักจะเข้าตลาดซื้อหุ้นตอนที่ราคาได้ขึ้นสูงสุดแล้ว และมักจะขายตอนที่ราคาต่ำสุด ดังนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคก็จะคอยดูว่าขณะนี้พวกนักลงทุนรายย่อย ๆ นี้กำลังทำอะไร แล้วก็ตีความในทางตรงข้ามกับที่กลุ่มนักลงทุนรายย่อยทำ เช่น ถ้ามีนักลงทุนรายย่อยเข้าตลาดซื้อหุ้นจำนวนมาก แสดงว่าราคาหุ้นนั้นได้ถึงจุดสูงสุดแล้วและกำลังจะตกลง เพราะฉะนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคก็จะรีบปล่อยหุ้นออกขายก่อนที่ราคาจะตกลง และถ้านักลงทุนรายย่อยจำนวนมากส่งขายหุ้นของตน แสดงว่าราคาหุ้นนั้นได้ต่ำลงถึงขีดสุดแล้ว ราคาจะเปลี่ยนแนวโน้มเป็นสูงขึ้น เพราะฉะนั้นนักวิเคราะห์เทคนิคจะรับซื้อในช่วงนี้ ซึ่งทฤษฎีนี้ตรงกับการวิเคราะห์การแตกหุ้นของนักวิเคราะห์เทคนิคว่าเป็นสัญญาณขาย เพราะว่าหลังจากแตกหุ้นแล้วราคาหุ้นต่อหน่วยเล็กลง ดังนั้นก็จะดึงดูดใจให้นักลงทุนรายย่อยเข้ามาซื้อหุ้นพวกนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อนักลงทุนรายย่อยทำการซื้อ นักวิเคราะห์เทคนิคจึงพิจารณาว่าเป็นสัญญาณที่ควรที่จะขาย ดังนั้นจึงมักเรียกทฤษฎี Odd Lot ว่าเป็นทฤษฎีตรงกันข้าม (contrary opinion)

อย่างไรก็ตามการใช้เทคนิคนี้มันไม่ควรจะใช้กับการวิเคราะห์หุ้นแต่ละบริษัท แต่ควรจะใช้ในการวิเคราะห์ภาวะตลาดหุ้นมากกว่า และไม่ควรจะใช้เทคนิคนี้เพียงอย่างเดียว ควรจะใช้ร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ เพื่อดูว่าได้ผลการวิเคราะห์ตรงกันหรือไม่ ถ้าตรงกันก็พอจะมั่นใจได้ว่าวิเคราะห์ไม่ผิด แต่ถ้าไม่ตรงกันจะต้องมีการตรวจสอบทบทวนและนำการวิเคราะห์เทคนิคอื่น ๆ มาวิเคราะห์เพิ่มเติมอีก

การซื้อขายหากำไรระยะสั้นจากรายงานผลการดำเนินงานระหว่างปี

นักวิเคราะห์เทคนิคบางท่านได้ใช้รายงานงบกำไรขาดทุนที่ออกมาระหว่างปี เช่น รายงานกำไรขาดทุนสำหรับ 6 เดือนแรก เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์เทคนิคเพื่อหากำไรจากการซื้อขายหุ้นของบริษัทในระยะสั้น โดยจะเปรียบเทียบงบกำไรขาดทุนของแต่ละบริษัท เพื่อหาบริษัทที่มีความสามารถหากำไรสูง และวิเคราะห์ดูว่าบริษัทโดยทั่วไปผลประกอบการอยู่ในเกณฑ์ดีหรือเลว ถ้าหากว่าผลประกอบการโดยทั่วไปดี เช่นนี้นักวิเคราะห์เทคนิคจะขายหุ้นบริษัทที่มีคุณภาพมากที่สุด เพราะคิดว่าช่วงนี้ผู้ลงทุนจะเห็นว่าบรรยากาศลงทุนดี ทุกบริษัทมีกำไรดี เพราะฉะนั้นบริษัทที่มีกำไรมาก ๆ ผู้ลงทุนจะยังมีความต้องการมาก ดังนั้นในระยะที่

รายงานกำไรออกมา ราคาหุ้นของบริษัทที่มีผลการดำเนินงานเด่น ๆ จะมีราคาสูงกว่าความเป็นจริงมาก (overvalued) และนักวิเคราะห์เทคนิคคิดว่าในไม่ช้าราคาก็ต้องลดต่ำลง และในทางตรงกันข้ามถ้ารายงานกำไรของบริษัททั่วไปแสดงกำไรต่ำลง นักวิเคราะห์เทคนิคจะซื้อหุ้นบริษัทที่มีคุณภาพดีมีกำไรสูงกว่าบริษัทอื่น เหตุผลคือในระยะที่รายงานกำไรของทุกบริษัทรายงานกำไรออกมาต่ำ นักลงทุนจะไม่อยากลงทุนและนำหุ้นออกเสนอขายกันมาก ดังนั้น ราคาหุ้นของบริษัทที่มีคุณภาพดีจะต่ำด้วย และต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (undervalued) และนักวิเคราะห์เทคนิคมีความเชื่อว่าบริษัทที่มีคุณภาพนั้นยังสามารถหากำไรในช่วงที่บริษัทอื่น ๆ กำไรตก ดังนั้นในไม่ช้าราคาหุ้นบริษัทที่มีคุณภาพก็จะสูงขึ้น ดังนั้นถ้าซื้อในช่วงที่รายงานกำไรออกมาต่ำนั้น ราคาหุ้นบริษัทนั้นจะต่ำกว่าปกติชั่วคราว และจะกลับขึ้นไปอีก นักวิเคราะห์ก็นำออกขายในตอนที่ราคาขึ้นสู่ปกติ เพราะฉะนั้นจะสามารถหากำไรในช่วงเวลาสั้น ๆ ได้

ADVANCE - DECLINE LINE หรือ BREADTH OF MARKET

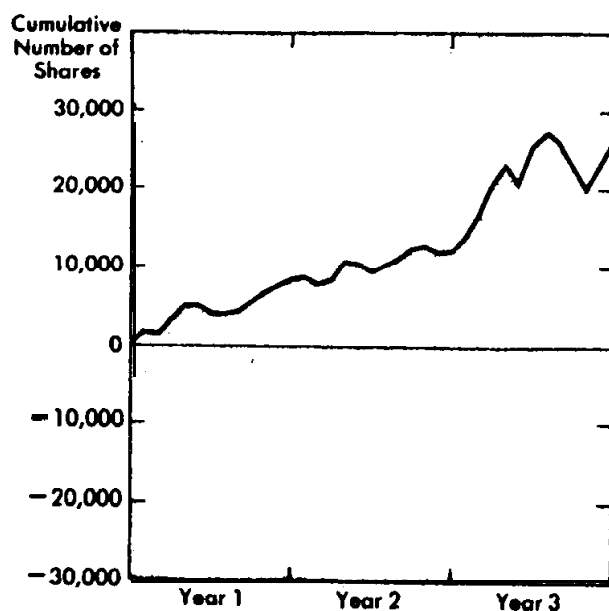
การวิเคราะห์เทคนิคโดยการสร้างแผนภูมิ Advance-Dcline line หรือ Breadth of Market ทำได้โดยในแต่ละวันนำจำนวนหลักทรัพย์ที่มีราคาตกลงไปหักออกจากจำนวนหลักทรัพย์ที่มีราคาสูงขึ้น แล้วสะสมจำนวนสุทธินี้ทุกวัน แล้วนำจำนวนที่สะสมในแต่ละวันไปสร้างเส้น Advance-decline line ลงบนแผนภูมิ โดยให้แกนนอนแสดงเวลา และแกนตั้งแสดงจำนวนสะสมสุทธิของจำนวนหุ้นที่มีราคาเพิ่มขึ้นและลดลง

วิธีการหาจำนวนสะสมของจำนวนหุ้นที่มีราคาสูงขึ้นและลดลงหาได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันที่	จำนวนหลักทรัพย์ ที่มีราคาสูงขึ้น	จำนวนหลักทรัพย์ ที่มีราคาตกลง	จำนวน สุทธิ	จำนวน สะสม (Breadth)
	(Advance)	(Decline)		
1	50	25	25	25
2	40	30	10	35
3	42	38	4	39
4	30	49	-19	20
5	35	40	-5	15
6	20	40	-20	-5

เมื่อได้ค่าสะสมในแต่ละวันแล้ว ให้นำค่าสะสมแต่ละวันไป plot ลงบนกราฟโดยให้แกนนอนแสดงเวลา และแกนตั้งแสดงจำนวนสะสม ดังตัวอย่างแผนภูมิ Advance-Dcline Line ที่แสดงในรูปที่ 12-8

รูปที่ 12-8 แสดงตัวอย่างแผนภูมิ Advance-Dcline Line ของตลาดหลักทรัพย์เป็นเวลา 3 ปี

นักวิเคราะห์เทคนิคจะนำแผนภูมิ Advance-Decline Line นำไปใช้วิเคราะห์ร่วมกับ การวิเคราะห์แผนภูมิของดัชนีราคาหุ้นประจำวัน เพื่อดูสัญญาณการเปลี่ยนแปลงภาวะของตลาดหุ้น หรือจุดเปลี่ยนแนวโน้มตลาดหุ้น กล่าวคือโดยปกติแล้ว เส้น Advance-Decline กับดัชนีราคาหุ้น จะเคลื่อนไหวไปในทิศทางเดียวกัน เช่น ถ้าดัชนีราคาหุ้นมีค่าสูงขึ้นทุกวัน แสดงว่าราคาหลักทรัพย์ ในตลาดโดยส่วนรวมแล้วมีราคาสูงขึ้น จำนวนหลักทรัพย์ที่มีราคาสูงขึ้นมีมากกว่าจำนวนหลักทรัพย์ ที่มีราคาลดลง ดังนั้นค่าสะสมย่อมสูงขึ้นด้วย เมื่อค่าสะสมถึงจุดสูงสุดและเริ่มลดต่ำลงก็เป็น สัญญาณเตือนว่าราคาหลักทรัพย์ในตลาดได้ขึ้นถึงจุดสูงสุดแล้ว และในอนาคตราคาจะลดต่ำลง ดังนั้นถึงแม้ว่าดัชนีราคาหุ้นจะยังคงสูงขึ้นอีกระยะหนึ่ง ในขณะที่เส้น Advance-Decline เริ่ม ลดลงก็มั่นใจได้ว่าไม่ช้าดัชนีราคาหุ้นต้องลดลงจึงควรที่จะรีบนำหลักทรัพย์ออกขายในช่วงนี้ ก่อน ที่ราคาจะลดต่ำลงมากกว่านี้

เทคนิคการวิเคราะห์ Advance-Decline line นี้ส่วนใหญ่จะนำไปใช้วิเคราะห์ภาวะ ตลาดหุ้น หรืออาจปรับไปใช้วิเคราะห์ภาวะอุตสาหกรรมก็ได้ แต่ไม่สามารถนำไปใช้วิเคราะห์ หลักทรัพย์แต่ละบริษัท

การวิเคราะห์ความมั่นคงสัมพัทธ์ (RELATIVES STRENGTH ANALYSIS)

การวิเคราะห์ความมั่นคงสัมพัทธ์เป็นการวิเคราะห์ที่สามารถนำไปใช้กับการวิเคราะห์ หลักทรัพย์เฉพาะบริษัท และวิเคราะห์อุตสาหกรรมเท่านั้น จะนำไปวิเคราะห์ตลาดไม่ได้ โดย ถ้าเป็นการวิเคราะห์หลักทรัพย์เฉพาะบริษัทก็จะหาอัตราส่วนของราคาหุ้นของบริษัทนั้นต่อดัชนี ราคาหุ้นของอุตสาหกรรมที่บริษัทนั้น ๆ สังกัดอยู่ หรือต่อดัชนีราคาหุ้นทั้งตลาดก็ได้ และถ้า เป็นการวิเคราะห์อุตสาหกรรมก็จะหาอัตราส่วนราคาของดัชนีราคาหุ้นของอุตสาหกรรมต่อดัชนี ราคาหุ้นทั้งตลาด อัตราส่วนที่ได้นี้เรียกว่าความมั่นคงสัมพัทธ์ (Relative Strength) ซึ่งสามารถ หาอัตราส่วนนี้ได้ดังนี้

กรณีหาความมั่นคงสัมพัทธ์ของหลักทรัพย์เฉพาะบริษัท

$$\begin{aligned} \text{ความมั่นคงสัมพัทธ์} &= \frac{\text{ราคาตลาดของหุ้น}}{\text{ดัชนีราคาหุ้นของอุตสาหกรรม}} \\ \text{หรือ} &= \frac{\text{ราคาตลาดของหุ้น}}{\text{ดัชนีราคาหุ้นทั้งตลาด}} \end{aligned}$$

กรณี หาความมั่นคงสัมพัทธ์ของอุตสาหกรรม

$$\text{ความมั่นคงสัมพัทธ์} = \frac{\text{ดัชนีราคาหุ้นของอุตสาหกรรม}}{\text{ดัชนีราคาหุ้นทั้งตลาด}}$$

การวิเคราะห์ความมั่นคงสัมพัทธ์ผู้วิเคราะห์จะสังเกตการเปลี่ยนแปลงของอัตราส่วนความมั่นคงสัมพัทธ์ ถ้าอัตราส่วนเพิ่มขึ้นตลอดเวลา แสดงว่าหุ้นนั้นให้ผลตอบแทนดีกว่าตลาดและผู้วิเคราะห์มีความเชื่อมั่นว่าหุ้นนั้นจะให้ผลตอบแทนดีกว่าตลาดไปเรื่อย ๆ เว้นแต่จะมีเหตุการณ์ที่สำคัญมากมาทำให้เปลี่ยนแปลง และถ้าในภาวะที่ตลาดหุ้นอยู่ในระยะตกต่ำ (bear market) ราคาหุ้นทั้งตลาดมีแนวโน้มลดลงตลอดเวลา แล้วหุ้นบริษัทใดราคาลดลงช้ากว่าการลดลงของดัชนีราคาหุ้นแล้ว แสดงว่าความมั่นคงสัมพัทธ์ของบริษัทนี้มีแนวโน้มสูงขึ้น ดังนั้นในช่วงที่ภาวะตลาดหุ้นเจริญรุ่งเรือง ความมั่นคงสัมพัทธ์ของหุ้นบริษัทนั้นจะสูงขึ้นด้วย

สรุปได้ว่าถ้าในอดีตหุ้นนั้นมีความมั่นคงสัมพัทธ์สูงขึ้นตลอดเวลา ในอนาคตหุ้นนั้นจะมีความมั่นคงสัมพัทธ์สูงขึ้นตลอดเวลาด้วย ดังนั้นจึงควรเลือกลงทุนหุ้นที่ในอดีตมีความมั่นคงสัมพัทธ์สูงขึ้นตลอดเวลา จะทำให้ได้ผลตอบแทนสูงกว่าตลาดโดยทั่วไป

ในกรณีของการวิเคราะห์อุตสาหกรรมก็ใช้หลักการเดียวกันกับการวิเคราะห์บริษัทที่อธิบายมาข้างต้น

สรุป

การวิเคราะห์เทคนิคมีวิธีการวิเคราะห์มากมายหลายรูปแบบ บางวิธีก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้วิเคราะห์ได้ทั้ง 3 ระดับคือ วิเคราะห์ตลาดหลักทรัพย์โดยส่วนรวม หรือวิเคราะห์อุตสาหกรรม หรือหลักทรัพย์รายบริษัท แต่บางวิธีก็ใช้ได้กับเฉพาะการวิเคราะห์ตลาดหลักทรัพย์ และบางวิธีก็ใช้ได้เฉพาะการวิเคราะห์บริษัทและอุตสาหกรรมเท่านั้น หรือบางวิธีก็เหมาะที่จะใช้กับการวิเคราะห์หลักทรัพย์บริษัทเท่านั้น และในการนำการวิเคราะห์เทคนิคมาใช้ไม่ควรที่จะนำเพียงวิธีใดวิธีหนึ่งมาใช้เพียงวิธีเดียว แต่ควรจะได้นำหลาย ๆ วิธีมาใช้ประกอบกัน เพื่อลดความเสี่ยงในการที่จะพยากรณ์ผิดพลาด นอกจากนั้นควรจะได้ใช้การวิเคราะห์เทคนิคร่วมกับการวิเคราะห์แบบพื้นฐาน แทนการใช้เพียงวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงอย่างเดียว จะทำให้การวิเคราะห์หลักทรัพย์มีความถูกต้องมากขึ้น เป็นการลดความเสี่ยงที่จะพยากรณ์ผิดพลาดให้น้อยลง